

Cadrul fizico-geografic

2011-10-03 13:43:03

Clima

Teritoriul administrativ al comunei Apold este situat în apropierea paralelei de 46°, (46°07' latitudine nordică), ceea ce-l încadrează în zona tipică a climei temperate, cu caracteristici moderate, specifice zonei de dealuri cu păduri și a culoarelor.

Inclinarea și expoziția pantelor, adâncimea și largimea văilor, diferențele locale de altitudine sunt principalii factori microgeografici (microgeomorfologici) care conduc spre diferențieri locale microclimatice. Aceste diferențieri sunt și rezultatul influențelor climatice în regiunile naturale învecinate.

Regimul temperaturii aerului se caracterizează prin valori medii anuale în jur de 8-9°C. Limita nordică a izotermei de 9°C corespunde aproape în totalitate cu delimitarea nordică a teritoriului comunei Apold. Circulația (canalizarea) maselor de aer dinspre vest pe culoarul Tarnavei Mari, o adevărată cale de patrundere spre centrul Depresiunii Transilvaniei, explică valorile ridicate ale temperaturii aerului, valori de +8,2°C media anuală înregistrată la Sighisoara.

Urmarind mersul anual al temperaturilor medii lunare, se constată că în sectorul de podis, luna cea mai rece este ianuarie, iar luna cea mai caldă este iulie.

Valorile medii înregistrate în luna ianuarie sunt în jurul valorii de -3°C și -5°C (Sighisoara -4,3°C), iar valorile medii ale lunii iulie sunt între +18°C și +20°C (Sighisoara +18,7°C).

Media temperaturilor în funcție de anotimp are primăvara valori între +7°C și +9°C, datorate invaziilor maselor calde dinspre vest.

Vara, media anotimpului se încadrează între +16°C și +19°C (Sighisoara +18,7°C). Toamna, temperaturile aerului scad, înregistrându-se o medie de +7°C și +10°C. Iarna are valorile cele mai scăzute - 3°C și - 6°C. Cele mai mari creșteri de temperatură de la o lună la alta se produc între lunile martie și aprilie. Temperatura maximă absolută a fost de 38,1°C (înregistrată în 7 august 1946 la Sighisoara), iar temperatura minimă a fost de -31,4°C (înregistrată tot la Sighisoara în data de 13 ianuarie 1943).

Aceste valori sunt deosebit de importante deoarece ele precizează limitele de oscilație termică de pe teritoriul studiat. Numărul anual al zilelor cu îngheț este, în medie, de 110-130 zile. Numărul zilelor de vară oscilează între 65-90 zile.

După cum se știe, pentru agricultură și silvicultură o mare însemnătate practică au alte caracteristici ale regimului termic, cum sunt datele medii de trecere ale temperaturilor medii zilnice prin anumite praguri; durata intervalului cu anumite temperaturi medii zilnice, sumele temperaturilor medii zilnice care depășesc anumite valori; frecvența zilelor cu diferite temperaturi caracteristice etc.

În strânsă dependență de acești indicatori termici sunt diversele caracteristici fenologice ale vegetației agricole și forestiere. Toți acești indici termici în repartitia lor teritorială indică un regim calduros care favorizează culturile termofile (inclusiv vita de vie) și o serie de culturi agricole cu exigente termice mai moderate (grâu, orz, legume) sau mai reduse (cartof, ovăz) și diverse specii forestiere de foioase termice moderate (gorun, carpen etc) sau scăzute (fagul etc).

Regimul precipitațiilor atmosferice în aria de podis (Podisul Vanatori) aflată în imediată apropiere a sectorului de culoar al Tarnavei Mari, cu interferențe directe prin intermediul culoarului Saesului, beneficiază de un climat temperat moderat.

Cantitățile medii anuale de precipitații au valori de cca. 700 mm. Cele mai mari cantități de precipitații cad la sfârșitul primăverii și începutul verii. Media de vară oscilează între 80-110 mm. La polul opus al precipitațiilor se află iarna, media fiind marcată prin valori cuprinse între 20-50 mm.

Cele mai uniforme cantități de precipitații cad în timpul toamnei, când mediile lunare sunt limitate între 40-60 mm.

Cantitățile maxime de precipitații cazute în 24 ore au fost de 67,5

mm (inregistrate in 11 septembrie 1946 la Sighisoara). Frecventa zilelor cu precipitatii este de 110-130 zile. Data medie a caderii primei ninsori este in jur de 30 noiembrie, iar data medie a caderii ultimei ninsori este cuprinsa intre 20 martie si 1 aprilie. In consecinta, numarul mediu de zile cu ninsoare este de 20-30 zile. Stratul de zapada se mentine 60-80 zile. Dintre elementele regimului higrometric este foarte importanta umezeala relativa care influenteaza transpiratia vegetatiei, evaporatia apei din sol si de pe vegetatie, procesele radiative, procesul de formare a norilor etc.

Umezeala relativa medie anuala inregistreaza 45% iarna si 5-10% vara. Amplitudinea variatiei anuale a umiditatii relative are valori scazute intre 10-15%. In mersul anual se constata un minim in luna aprilie si unul in luna iulie, maximul principal in luna decembrie si secundar in iunie cand creste frecventa zilelor cu ploaie.

Nebulozitatea medie anuala este de aproape 6, iar in iulie se inregistreaza 5-7. Numarul mediu anual al zilelor cu cer senin este de peste 100 zile, iar cel de zile acoperite de 120-140 zile.

Regimul vanturilor marcheaza, in general, o predominare a vanturilor de vest (NV,V,SV).

Zidul Carpatilor reprezinta o bariera fata de vanturile anticiclonale reci dinspre est (Crivatul). Se resimt curenti locali dinspre Muntii Harghitei. O pronuntata actiune de canalizare a vanturilor, atat a celor dinspre est, cat si cele dinspre vest exercita culoarul Tarnavei Mari, unde roza vanturilor marcheaza o accentuata concentrare a frecventei pe directia E-V, cu care concorda si orientarea acestui culoar.

Viteza vantului este determinata de directia principala de bataie a acestuia si de conditiile locale de adapostire aerodinamica. Viteza vantului este determinata de 2,3 m/s (din sectorul NV in Sighisoara). Cele mai frecvente vanturi cu viteze ridicate apar in luna februarie si tin, cu intermitente, pana la sfarsitul verii. Vitezele mai scazute sunt caracteristice toamnei si inceputului iernii, cu valori de 0,6-0,8 m/s.

In concluzie, se poate spune ca fata de tiparul climatic general, temperat moderat, caracteristicile reliefului (altitudine, panta, expozitie, morfologie), ale vegetatiei (formatiuni erbacee sau forestiere) si, in subsidiar, hidrografia si interventia omului au permis identificarea a urmatoarelor categorii de topoclimat: de vale larga, de versant, de defileu, de platou, forestiere.

Topoclimatele de versant sunt definite si controlate de expozitia si gradul de inclinare al suprafetelor suport. In cadrul lor predomina versantii cu inclinari medii de 20-30% si expozitie sudica, sud-estica si sud-vestica.

Aspectele care definesc multitudinea topoclimatelor de versant se vor reflecta direct asupra componentei si densitatii covorului vegetal, si in special, in modul de organizare antropica a acestor suprafete. Topoclimatele de vale larga, raspandite la nivelul culoarului Tarnavei Mari, se definesc prin prezenta suprafetelor plane sau cvasiplane si prin influentele microclimatiche induse de vecinatatea cursului de apa principal: cresterea umiditatii aerului si solului, cresterea contrastelor termice si aparitia mai frecventa a cettii.

Topoclimatele de defileu sunt reprezentate prin ingustarea de la Saes - Sighisoara si reprezinta o categorie interferenta intre topoclimatele de vale larga si cel de vale ingusta. Topoclimatul de platou caracterizat prin valori relativ ridicate ale insolatiei, prezenta unui covor vegetal erbaceu si a unor suprafete cvasiplane sau cu mici accidente de relief.

Vegetatia componenta marcanta a oricarui topoclimat, in cazul celor forestiere, este determinanta pentru caracteristicile acestora. Se remarca prin insolatie si iluminare reduse si, implicit, un regim termic moderat, temporizarea optima a absorbtiei apei din precipitatii de sol, o anumita omogenitate si caracterul remanent al stratului de zapada, raporturi chimice si dinamice favorabile ale componentelor aerului atmosferic.

Apele

Apa, componenta esentiala a mediului, este reprezentata in cadrul comunei Apold prin reseaua de rauri care strabate teritoriul si prin care apele freactice si de adancime cantonate in depozitele moi ale terenurilor sedimentare neogene.

Geneza si evolutia componentelor hidrografice stau sub incidenta elementelor cu rol in hidrogeneza: clima, relieful, roca, solul, vegetatia, si, mai nou, factorul antropic.

Apele subterane sunt cantonate in depozitele mio-pliocene si cuaternare. Stratul acvifer este bine reprezentat la nivelul luncii raului Saes si patrunde adanc pe vaile afluentilor (Valea Zmeurei,

Vulcanul, Valea Lenohes etc). Debitul si calitatea lor sunt conditionate de compozitia granulometrica a depozitelor. Adancimea obisnuita a apelor freatice din lunci este de 1-5 m, dar este influentata de nivelul apei din rauri. Apele freatice constituie principala sursa de alimentare cu apa potabila.

Apele de adancime, raspandite sub nivelul schimbului activ, slab influentate de apele superficiale, dependente in mica masura de conditiile climatice, iar din punct de vedere morfologic fiind ape de stratificatie (sub presiune hidrostatica), cu orizonturi frecvent mineralizate, fiind legate de depozitele sedimentare neogene. In general, apele de adancime sunt putin exploatate si au grad mare de mineralizare.

Reteaua de ape curgatoare este tributara raului Tarnava Mare. Toate paraiele, vaile sunt colectate de raul Saes, principalul colector din cadrul teritoriului comunei Apold.

Raul Saes are o lungime de 32 km si strabate comuna din punctul cel mai sud-estic pana la iesire, in zona de nord-vest.

Bazinul raului Saes, cu o suprafata de 122 km patra?i, se identifica aproximativ cu suprafata administrativa a comunei Apold. Cursul raului Saes are traiectorii confuze: de la izvoare are o traiectorie dreapta spre nord, apoi in dreptul localitatii Daia, coteste brusc spre vest.

La Apold se creeaza un mic defileu in forma de "S", iar apoi sub forma unui arc de cerc se indreapta spre nord unde in zona orasului Sighisoara se varsa in Tarnava Mare. Elementele de detaliu ale retelei hidrografice specifice teritoriului comunal sunt toate afluentii ai Saesului. Aceste cursuri au 3-4 km lungime maxima, regimuri hidrice marcate de maxime de primavara. Toate aceste ape curgatoare fac parte din grupa raurilor autohtone, ape curgatoare mici, scurte si cu regim de scurgere semipermanenta si chiar temporala.

Vegetatia

Este conditionata de o serie de factori fizico-geografici indeosebi, dar in mare masura si umani. Vegetatia, in cadrul teritoriului comunei Apold se incadreaza in regiunea holarctica, subregiunea euroasiatica siberiana, domeniul central european.

Pe intreg teritoriul studiat se intalneste vegetatie caracteristica pentru dealuri si podisuri, subzona padurilor mixte, de gorun si fag. Zona padurilor amestecate de gorun (*Quercus petraea*) si fag (*Fagus silvatica*) este situata in partea nord-estica a Podisului Hartibaciului. Aici este caracteristica alternanta padurilor de gorun si fag pure. Padurile de gorun sunt localizate, de regula, pe versantii sudici si vestici, precum si pe culmile plane, adica pe terenurile care, in general, sunt mai insorite (mai luminate, mai incalzite, cu amplitudini termice mai mari) si mai uscate.

In unele situatii de trecere se formeaza si paduri amestecate de gorun si fag, sau de gorun, fag si alte specii de foioase. Padurile de fag s-au dezvoltat pe versantii nordici si estici, pe portiuni inferioare (mai umbrite) ale versantilor sudic si vestic, in fundul valcelor, pe culmile inalte de peste 600 m, in general in locuri cu microclimat mai racoros si mai umed, corespunzator temperamentului de umbra al fagului. Se observa o tendinta pronuntata de substituire a gorunului cu fag, care aici este un element invadat, patruns in subzona gorunului dinspre subzona fagului din cadrul Subcarpatilor Odorheiului si Muntii Harghitei.

Se gasesc zone de deal in care gorunul, dar si fagul, se asociaza cu stejar (*Quercus robur*), carpen (*Carpinus betulus*), tei (*Tilia*), paltin (*Acer pseudoplatanus*), frasin (*Fraxinus excelsior*), ulm (*Ulmus campestris*) si alte esente tari de foioase. Dintre acestea, mai importante ca proportie de participare, sunt stejarul pedunculat si carpenul.

Padurile de fag sau cele in care predomina fagul sunt paduri umbroase, alcatuite de obicei din stratul arborilor si stratul inferior (de la sol).

Stratul de arbusti lipseste sau este slab reprezentat in luminisuri. Stratul de arbori este reprezentat aproape exclusiv de fag, sau in amestec cu gorun, paltin (*Acer pseudoplatanus*), cires pasaresc (*Cerasus avium*), tei (*Tilia cordata*, *Tilia platyphyllos*), ulm (*Ulmus foliacea*), frasin (*Fraxinus excelsior*) etc.

Productia de masa lemnoasa variaza de la productii de 300 m³/ha la 100 ani (productie considerata slaba) la valori de 500-600 m³/ha la 100 ani.

Printre putinele specii de arbusti intalnite in fagete sunt vornicerul (*Evonymus europaea*), socul rosu (*Sambucus racemosa*), caprifoiul (*Lonicera xylosteum*), alunul (*Corylus avellana*), lemnul cainesc (*Ligustrum vulgare*) etc.

Stratul inferior, al ierburilor si al subarbustilor, este de obicei bine

dezvoltat și reprezentat de specii acidofile și plante de mull. Padurile de amestec nu sunt atât umbroase ca cele de fag. Totuși, stratul de arbuști este slab dezvoltat. Se întâlnesc alunul, lemnul raioș, sangerul, socul etc. Printre plantele agatatoare se găsește iedera. Stratul inferior al acestor păduri este format din aceleași grupe ecologice de plante ca și în fagete: flora de mull, flora acidofilă și flora de graminee. Mușchii sunt rari. Productivitatea de masă lemnoasă a acestor tipuri de păduri este redusă (250-300 m³/ha la 100 ani).

Vegetația ierboasă este reprezentată prin pajisti de păiușcă (*Agrostis tenuis*). Alături de aceasta se găsesc păiușurile (*Festuca sulcata*, *Festuca pseudovina*, *Festuca valesiaca*), barboasa (*Batrachium ischaemum*), tataneasa (*Symphytum cordatum*), urzica moartă (*Lamium galeobdolon*), laptele câinelui (*Euphorbia amygdaloides*), vinarița (*Asperula odorata*), sugar (*Salvia glutinosa*) etc.

În zona de lunca, pe lângă râul Saes, ca urmare a unor condiții ecologice diferite, datorate inundațiilor periodice, nivelului ridicat al apelor freatice, și a umidității mai mare a aerului sunt întâlnite specii specifice acestor areale: salcia (*Salix alba*, *Salix purpurea*), arini (*Alnus incana*), plopi (*Populus alba*) etc, fanete mezo sau higrofile, stuful (*Phragmites communis*), papura (*Tripha*), podbalul (*Petasites albus*), coada-calului (*Equisetum maximum*) și rogozul (*Carex*).

Fauna

Din punct de vedere zoogeografic, ca și fitogeografic, teritoriul localității Apold se încadrează în provincia dacică (central-europeană). Etajul faunei de deal și podis este reprezentat, în principal prin biotopurile pădurilor și ale domeniului forestier stepizat în care se întâlnesc: iepurele (*Lepus europaeus*), caprioara (*Capreolus capreolus*), vevertița, nevăstuică (*Mustela nivalis*), pârșul (*Glis glis*), soarecele gulerat (*Apodemus tauricus*), orbetele sau cățelul pământului (*Spalax leucodon transsylvanicus*) etc.

Dintre păsări, ciocănițoarea (*Dryobates major*), gaită (*Garrulus glandarius*), găia (*Milvus milvus*), pupaza (*Upupepeps*), turturica (*Streptopelia turtur*), porumbelul gulerat (*Columba palumbus*), cinteza (*Fringilla montifringilla*), grângurele (*Oriolus oriolus*), cucul (*Cuculus canorus*) etc.

Biotopul apelor curgătoare specifice zonei de podis cuprinde diverse specii de pești, printre care scoabarul (*Chondrostoma nasus*) este specia dominantă alături de clean (*Leuciscus squaluis*), mreana (*Barbus barbus*), obletul (*Alburnus alburnus*), boarta (*Rhodeus sericeus amarus*), porcusorul de nisip (*Gobio kessleri*), apoi raci (*Astacus*), moluste și alte nevertebrate. Asociațiile faunistice și vegetale trăiesc în strânsă interdependență.

Solurile

Solul este formațiunea naturală cea mai recentă de la suprafața litosferei și reprezintă expresia interacțiunii dintre celelalte componente ale complexului landsaftic (în special, roca, clima și vegetația ca principalii factori pedogenetici), joacă un rol economic-geografic major, care rezidă în funcțiunea sa ca factor ecologic de bază pentru vegetația agricolă și forestieră, respectiv, ca mijloc de bază în producția agricolă și forestieră.

Solul este reprezentat printr-o succesiune de straturi (orizonturi), care s-au format și se formează permanent prin transformarea rocilor și materialelor organice, sub acțiunea conjugată a factorilor chimici, fizici și biologici, în zona de contact a atmosferei cu litosfera. Solul se extinde pe verticală de la suprafața uscatului și până la roca dură sau materialul parental, putând varia de la câțiva centimetri până la mai mulți metri.

Podisul Hartibaciului are o fizionomie edafică impestriată rezultată din alternanța a catorva tipuri de soluri zonale și intrazonale. Astfel, pe fondul general al solurilor zonale, predominante, reprezentate prin soluri brune de pădure tipice și podzolite, inclusiv podzoluri secundare și care corespund condițiilor pedogenetice generale din aceste teritorii se intercalează, în arii mai mult sau mai puțin continue și în proporții subordonate, tipuri de soluri intrazonale reprezentate prin pseudorendzine, soluri negre, de fâneată umedă, soluri aluviale, etc.

Calitativ, se remarcă și printr-o fertilitate mai ridicată solurile brune de pădure tipice, iar dintre cele intrazonale pseudorendzinele, solurile negre de fâneată umedă și solurile aluviale. Solurile zonale sunt reprezentate prin soluri brune de pădure tipice și podzolite, și prin podzoluri secundare, cu alte cuvinte, prin seria genetică a podzolirii secundare.

Solurile brune de pădure tipice și podzolite (în diferite grade)

reprezinta formatiunile edafice predominante si cele mai caracteristice pentru Podisul Hartibaciului. Ele exprima in modul cel mai reprezentativ actiunea legii zonalitatii geografice a solurilor din aria acestui podis, fiind legate genetic de o zona hipsografica deluroasa (600-800 m altitudine), destul de umeda (600 -700 m precipitatii anuale) si cu paduri de foioase (gorun, etc).

Solurile brune de padure tipice, ca si cele slab podzolite (degradate textural), sunt legate genetic de substraturi litologice bogate in argila si carbonat de calciu, fiind formate mai ales in cuprinsul faciesurilor argilo-marnoase, in faciesul grezos aceste soluri se intalnesc exceptional, numai acolo unde frecventa alternantelor de sisturi argilo-marnoase cu gresii este mai mare.

Solurile brune de padure podzolite in diferite grade sunt formate pe substraturi litologice alcatuite predominant din gresii si nisipuri semiconsolidate pontiene si sarmatiene, precum si pe luturi de terasa. Nisipurile si gresiile dezagregate fiind usor permeabile, sunt repede decalcarizate de catre apa de infiltratie.

Prin pierderea carbonatului de calciu din liantul gresiilor si nisipurilor, debazificarea complexului argilo-humic nu mai poate fi impiedicata si solul evolueaza astfel usor si repede in directia podzolirii de degradare.

In general, solurile brune de padure au un profil slab diferentiat, cel mai putin diferentiat la varietatile tipice, colorat brun sau brun-galbui, cu nuante mai inchise in orizontul superior din cauza prezentei humusului.

Descompunerea literei de padure este asigurata de ciuperci si mai rar de bacterii, cu formare de acizi humici si mai putin fulvici. Alterarea mineralelor este inaintata, dar nu violenta, cu formare de argila prin eliberarea in cantitati limitate a silicei si a oxizilor de fier, partiali levigati in urmatorul orizont, partiali ramasi la suprafata, dar mascati aici de cantitatea mare de humus.

Aceste soluri se caracterizeaza printr-o fertilitate destul de ridicata, mai ales varietatile tipice si, in conditiile unei umeziri suficiente (care, de altfel e caracteristica pentru zona lor) pot da recolte satisfacatoare la diferite culturi cerealiere, tehnice, legumicole, furajere, pomicole si chiar viticole.

Podzolurile secundare, reprezentand un stadiu mai avansat de podzolire (degradare texturala) a solurilor brune de padure, sunt raspandite in arii discontinue, in asociere cu solurile brune de padure tipice si podzolite, pe intreg cuprinsul Podisului Hartibaciului.

Genetic ele sunt legate de conditii climatice si biotice asemanatoare cu cele ale solurilor brune de padure, inasa de un relief mai atenuat orizontal sau putin inclinat, cu drenaj extern slab si de substraturi litologice puternic alterate, reprezentate aici mai ales prin faciesuri nisipo-gresoase (dezagregate, decalcarizate de apa de infiltratie) si luturi de terasa.

Din aceasta cauza ele sunt mai frecvente in jumatatea nord-vestica a podisului, intre Hartibaci si Tarnava Mare, unde sunt larg dezvoltate depozitele de nisipuri si gresii pontiene precum si depozitele loessoide din terasele largi ale Tarnavei Mari.

Podzolurile secundare au proprietati fizice defavorabile, lipsa de structura, aeratie slaba, stagnarea apei, precum si o rezerva redusa de substante nutritive, de aceea, pentru ridicarea fertilitatii lor este necesara aplicarea ingrasamintelor, in special organice.

Solurile intrazonale sunt reprezentate in principal prin pseudorendzine, soluri negre de faneata umeda si soluri aluviale.

Pseudorendzinele, apartin clasei moli solurilor. Sunt formate pe substraturi litologice bogate in carbonat de calciu, marne, argile marnoase, sunt cele mai raspandite soluri intrazonale din Podisul Hartibaciului, ocupand suprafete considerabile mai ales in zona depozitelor sarmatiene (cu vaste aflorimente de marne si argile marnoase) din partea sud-estica a podisului.

Locul lor predilect sunt versantii, cu inclinari moderate (treimea lor superioara) cu izvoare de coasta si microrelief de alunecari. De altfel, referindu-ne la acest din urma aspect, atat de intalnit in zona localitatii Saes, trebuie sa mentionam ca cele mai ample fenomene cu alunecari de teren se intalnesc pe soluri de tip pseudorendzine.

Substratul argilos fiind cel care favorizeaza, la anumite umiditati, glisarea materialului pe pante, uneori aceste procese capata o mare amploare, cu dislocari de zeci de hectare cu livezi, drumuri sau perimetre construite.

Pseudorendzinele, desi formate in arealul unde de regula procesele pedogenetice, sunt orientate in directia lesivarii, debazificarii, acidifierii si podzolirii, datorita materialului parental, reprezentat de argile, manifestarea unor asemenea fenomene este mult incetinuta. Humificarea este activa si cantitativ humusul este bine reprezentat,

fiind alcatuit din acizi humici saturati in calciu, contribuind astfel si la o buna structurare a solului. Formarea si pastrarea unei cantitati mari de humus se datoreaza prezentei coloizilor de argila in cantitate mare in sol.

Solurile negre de faneata umeda (soluri pseudorendzinice de faneata), foarte caracteristice pentru intreg Podisul Tarnavelor, apar de obicei in complex cu pseudorendzinele, ca urmare a identitatii conditiilor de solificare si se intalnesc insular, sub forma de petece in special in partea inferioara si mijlocie a versantilor sau in portiunile concave ale acestora acolo unde apar izvoare.

Structura solurilor negre de faneata umeda este slab dezvoltata, friabila, rolul de liant jucandu-l nu atat calciul, cat aluminiul si fierul. Humusul este prezent intr-o cantitate mare.

Solurile aluviale sunt raspandite in luncile principalelor ape curgatoare care uda Podisul Hartibaciului, precum si in luncile, desi mai inguste totusi destul de dezvoltate, ale unor afluenti ai acestora.

Ele prezinta diferite grade de solificare, incepand de la aluviunile recente, nesolificate, din albiile minore si din zonele cu inundatii foarte frecvente din albiile majore, pana la solurile aluviale de intelenire cu o anumita conturare a procesului de solificare situate in zonele supuse mai rar inundatiilor, si pana la solurile aluviale de tranzitie spre diferite tipuri.

Solificarea, in cazul solurilor de lunca, s-a putut manifesta doar atunci cand procesul aluvionarii a stagnat, orice aport ulterior de material insemnand practic un nou ciclu de sedimentare.

Profilul solurilor de lunca pastreaza, in general, caracterul stratificatiei, a aluviunilor pe seama carora s-a format. Bioacumularea si implicit consolidarea primului orizont s-a realizat printr-un aport aluvionar indelungat, de varsta milenara.